

[Udenrigsministeren.]

FN. Jeg kan nævne, at første gang vi gjorde det – jeg tror, det var i 1971 – var kun 2 lande imod, det var Malawi og Sydafrika. Det var måske ikke det mest hyggelige selskab at have været i. Der var 7, der afstod. Det var det daværende græske styre, det daværende portugisiske styre, det var Madagascars, Storbritanniens, New Zealands, Australiens og Den centralafrikanske Republik. Alle andre lande stemte for. Men for vores vedkommende med den tilføjelse, at vi ikke kan gå hjem og beordre noget. Vi kan give udtryk for, at vi synes, det er forkert, principielt, men vi kan ikke gå hjem og beordre nogen noget. Året efter blev den vedtaget uden afstemning. Og i årene 1968, 1969, 1970, altså i den daværende regerings tid, indgik sporten som led i andre resolutioner, og regeringen stemte for og afgav stemmeforklaring nogenlunde på lignende måde. Men om det er de vises sten, vi og den tidligere regering, VKR-regeringen, har fundet i denne sag, tør jeg da ikke sige, for det er et vældig ømt felt. Jeg tror nu alt i alt, det er rigtigt, at vi har stemt, som vi har gjort, og så samtidig har sagt, at vi ikke kan gå hjem og beordre nogen noget.

Jeg vil gerne takke hr. Honoré for hans indlæg, som jeg synes vidnede om megen forståelse for den ikke klare situation, vi møder i Afrika i dag, på så mange måder speget, hvor det ikke passer med et europæisk mønster. Når hr. Honoré som indledning sagde, at han så formålet for Afrikapolitikken, at den skulle tjene vesteuropæiske interesser og legitime afrikanske behov – jeg tror, det er nogenlunde rigtigt – kan jeg kun sige, jeg er enig. Jeg har ikke mødt det synspunkt, som hr. Honoré nævnte, at man skulle stemme for en resolution for ikke at krænke et modtagerland af ulandsbistand. Skulle jeg møde den, vil jeg tage samme holdning, som hr. Honoré tog her i dag; det ville være en klart uacceptabel argumentation. Jeg er også glad for, at hr. Honoré slog fast, at Danmark var tilhænger af synspunktet om våbenembargo og også for støtten til frihedsbevægelserne og for et bistands-samarbejde med de tidligere portugisiske kolonier.

Jeg kan love, at den rolle, VS gerne vil tiltage sig, ikke er rigtig. Den første instruks, der gik herfra, lød på, at man skulle stemme, som man stemte, men det er da klart, at der i denne

instruks som i alle andre instrukser er indgået: Spørg EF, spørg Norden, hvad gør de, hvem afstår, hvem stemmer for, hvem stemmer imod? Men instruksens ord var at stemme, som vi endte, og jeg tror også, at de, der er uenige med mig – altså jeg tænker på hr. Poul Hartlings og hr. Ninn-Hansens partier – trods alt vil foretrække, at det var regeringens stilling, at vi skulle stemme, som vi stemte. At så VS har forsøgt at vinde en lille sejr her, synes jeg skal være dem vel undt, selv om jeg altså bliver nødt til at stjæle den fattiges eneste lam.

Jeg var meget enig i det, hr. Honoré sagde om Angola og faren ved at isolere det. Det synspunkt har jeg mødt fra en række vestlige lande, siden jeg kom hjem – også inden jeg tog derned for så vidt – og jeg har mødt det fra afrikanske lande, der står i helt andre dele af det politiske spektrum end Angola.

Hr. Knud Jespersen mente, at jeg skulle have forhandlet på vegne af EF og godkendt af USA og en hel masse spørgsmål. Nu ved jeg godt – det har vi talt om før – at hr. Knud Jespersen har så svært ved at tro, at man kan foretage sig noget udenrigspolitisk uden at være fjernstyret. Det kan man altså, og det kommer hr. Knud Jespersen til at vænne sig til. Men det er da klart, at vi har et så fornuftigt forhold til både EF-landene og til USA, at jeg ikke ville drømme om at tage til Angola uden at sige til USA: har I noget I vil have med, når jeg nu tager postsækken derned? Jeg vil da heller ikke drømme om at tage derned uden at fortælle lidt om mine indtryk dernedefra. Der er andre, som måske også burde interessere sig lidt for en vestlig vurdering af forholdene.

Hvad EF angår, er det da rigtigt, at vi også drøftede EF, selvfølgelig da. Jeg kom fra Sudan, hvor man var meget lykkelig for EF-samarbejdet. Vi har haft et ministermøde for nylig mellem de mange afrikanske og asiatiske lande og EF, der var meget positivt, og det er da klart, at jeg siger til Angola: jeg ved, hvordan jeres holdning er i dag, I er ikke interesseret i dette øjeblik, I har hænderne fulde af andre opgaver. Men der kommer vel en dag efter denne, så her har I Lomékonventionen på portugisisk, kig på den. Det er vel en fornuftig og naturlig handling, og havde det været en fra et andet EF-land, der havde været dernede, ville jeg håbe, at man havde gjort det samme.

Hr. Knud Jespersen spurgte, om vi kunne give garanti for, at F-16 fly, hvoraf vi er med-